

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

**ΟΙ ΦΙΛΟΔΟΞΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕ ΜΙΑ ΑΧΑΡΗ
ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ***

Τ. 147 12-06-2017

Ίσως επειδή η εναλλακτική είναι πολύ εφιαλτική για να την αναλογιστούμε πείθουμε τους εαυτούς μας ότι αυτοί που έχουν στα χέρια τους την εξουσία ξέρουν τι κάνουν. Η πίστη σε μια ηγετική ευφυΐα είναι δύσκολο να καμφθεί.

Ξέρουμε ότι οι συνθήκες της ζωής μας επιδεινώνονται. Οι περισσότεροι νέοι άνθρωποι έχουν ελάχιστες πιθανότητες να αποκτήσουν δικό τους σπίτι ή έστω να νοικιάσουν ένα. Οι ενδιαφέρουσες εργασίες τεμαχίζονται μέσω του ψηφιακού τεϊλορισμού σε επιμέρους ανούσιες αγγελίες. Το φυσικό μας περιβάλλον το οποίο βελτιώνει τις ζωές μας και από το οποίο εξαρτόμαστε καταστρέφεται με τρομακτική ταχύτητα. Αυτοί στους οποίους βασιζόμαστε για να μας προφυλάσσουν, οι εξουσίες και οι οικονομικές ελίτ δε σταματούν αυτήν την παρακμή, την επιταχύνουν.

Το πολιτικό σύστημα που μας παραδίδει αυτά τα αποτελέσματα έχει εμμονή με τους στόχους: την πίστη ότι αν προσπαθήσουμε πολύ σκληρά θα μπορούσαμε να εισέλθουμε στους κόλπους των ελίτ ακόμα και αν οι συνθήκες ζωής γίνονται όλο και χειρότερες και η κοινωνική ακινησία παραμένει σταθερή. Σε τι λοιπόν στοχεύουμε; Σε μια ζωή καλύτερη από τη δική μας ή σε μια χειρότερη;

Την προηγούμενη εβδομάδα διέρρευσε ένα σημείωμα από έναν αναλυτή του Barclays' Global Power and Utilities group της Νέας Υόρκης. Απευθυνόταν σε φοιτητές που ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν την πρακτική τους άσκηση το καλοκαίρι και τους έδινε μια ιδέα της τοξικής κουλτούρας στην οποία πρόκειται να εισαχθούν.

«Θα ήθελα να σας ενημερώσω για τις 10 εντολές: Για 9 εβδομάδες θα ζείτε και θα πεθαίνετε σύμφωνα με αυτές... Απαιτούμε να είστε οι τελευταίοι που θα φεύγετε κάθε βράδυ ανεξάρτητα από τις συνθήκες... Προτείνω να φέρνετε μαξιλάρι στο γραφείο. Κάνει τον ύπνο κάτω από το γραφείο πιο αναπauτικό. ... η πρακτική άσκηση είναι μια δέσμευση 9 εβδομάδων με το γραφείο.... ένας ειδικευόμενος ζήτησε από τον υπάλληλό μας ένα σαββατοκύριακο ρεπό για να βρεθεί με την οικογένειά του- Του είπαμε εντάξει. Του ζητήσαμε, επίσης, να παραδώσει το BlackBerry του και να πακετάρει τα πράγματά του. Η ώρα του παιχνιδιού τελείωσε και είναι ώρα να ανασκουμπωθούμε.»

Η ώρα του παιχνιδιού τελείωσε, αλλά, αλήθεια, άρχισε ποτέ; Αν αυτοί οι μαθητές έχουν το είδος γονιών που παρουσίασαν οι Financial Times τον προηγούμενο μήνα, μάλλον όχι. Το άρθρο παρουσίαζε ένα νέο είδος εργασίας: τους συμβούλους παιδικού σταθμού. Αυτοί οι άνθρωποι που χρεώνουν από 290 λίρες την ώρα έχουν την υποχρέωση να βρουν στους πελάτες τους έναν παιδικό σταθμό που θα οδηγήσει σε ένα πανεπιστήμιο για την «υψηλή τάξη»!!

Οι κλίβες ψυχικής υγείας για παιδιά αυξήθηκαν κατά 50 %, αλλά εξακολουθούν να μην ανταποκρίνονται στη ζήτηση.

Έκαναν λόγο για γονείς που είχαν ήδη αποφασίσει ότι ο 6 μηνών γιος τους θα πήγαινε στο Cambridge και μετά στη Deutsche Bank, ή για γονείς των οποίων η δίχρονη κόρη είχε έναν δάσκαλο δύο απογεύματα την εβδομάδα (για μαθηματικά και γραφή και ανάγνωση) καθώς και εβδομαδιαία μαθήματα φωνητικής και διαβάσματος, θεάτρου, γαλλικών για αρχάριους και κολύμβησης. Σκεφτόντουσαν να προσθέσουν και Μανδραρίνικα κινέζικα και ισπανικά. «Το κοριτσάκι ήταν τόσο εξουθενωμένο και σε ακραία κατάσταση που φοβόταν να ανοίξει καν το στόμα του».

Στη Νέα Υόρκη οι προπονητές των playdates (συναντήσεων που οργανώνουν οι γονείς για να παίζουν τα παιδιά τους με άλλα παιδιά) οι οποίοι χρεώνουν 450 δολάρια την ώρα εκπαιδεύουν μικρά παιδιά ώστε να αναπτύξουν τις κοινωνικές δεξιότητες που θα τα βοηθούσαν ενδεχομένως να γίνουν δεκτά στα ιδιωτικά σχολεία υψηλού κύρους.

Μαθαίνουν πώς να κρύβουν συμπεριφορές που μπορεί να προδίδουν ότι ανήκουν στο αυτιστικό φάσμα και οι οποίες θα μειώναν τις πιθανότητές τους να γίνουν δεκτά σε αυτά τα σχολεία.

Από την βρεφική ηλικία μέχρι την ενήλικη επαγγελματική ζωή, αυτό το είδος σκέψης αρνείται τη ζωή και την αγάπη, δεν καθοδηγείται από τη χαρά και την ευχαρίστηση, αλλά, από μια φιλοδοξία που είναι ταυτόχρονα απελπισμένη και άστοχη δεδομένου ότι δεν μπορεί να αναπληρώσει όσα απορρίπτει: την παιδική ηλικία, την οικογενειακή ζωή, τις χαρές του καλοκαιριού, την παραγωγική και γεμάτη νόημα εργασία, την αίσθηση της προσδοκίας, την απόλαυση της στιγμής. Για χάρη αυτής της τοξικής κουλτούρας η οικονομία επαναπροσδιορίζεται, το κοινωνικό συμβόλαιο ξαναγράφεται, η ανώτερη τάξη απαλλάσσεται από τη φορολόγηση και από κάθε ρύθμιση που απαιτεί η δημοκρατία.

Όπου πάει η ανώτερη τάξη πρέπει να την ακολουθούμε. Τον προηγούμενο χρόνο το υπουργείο παιδείας της Μεγάλης Βρετανίας ανακοίνωσε ένα νέο τεστ για παιδιά 4 ετών. Ένα νηπιαγωγείο στο Cambridge προχώρησε και στο επόμενο βήμα: τοποθετεί τα 4χρονα σε τάξεις ανάλογα με τις ικανότητές τους. Το νομοσχέδιο για την παιδεία που ανακοινώθηκε στον λόγο της βασιλισσας θα δυσκολέψει ακόμα περισσότερο τα πράγματα. Όλα αυτά θα βοηθήσουν τα παιδιά ή θα τα βλάψουν; Ποιος ξέρει; Οι κυβερνήσεις συνήθως έκαναν έρευνες για την ψυχική και πνευματική υγεία των παιδιών κάθε πέντε χρόνια. Αυτό σταματήσε το 2004. Φανταστείτε να μην υπάρχουν δημοσιεύσεις, ας πούμε, για τον παιδικό καρκίνο από το 2004 και μετά και θα καταλάβατε σε ποιο βαθμό οι επιτυχημένες κυβερνήσεις έχουν επιλέξει να αποφεύγουν αυτό το ζήτημα. Αν η πίεση της επιτυχίας, των στόχων, δεν ευνοεί την ευτυχία μας αλλά την καταστρέφει, όσοι έχουν την εξουσία δε θέλουν να το γνωρίζουν.

Όμως στοιχεία υπάρχουν. Οι κλίβες για παιδιά με προβλήματα ψυχικής και πνευματικής υγείας αυξήθηκαν μεταξύ 1990 και 2014 κατά 50% αλλά δεν επαρκούν. Τα παιδιά που υποφέρουν από κρίσεις εγκαταλείπονται σε κλινικές ενήλικων ή ακόμα και σε κελιά φυλακών εξαιτίας της έλλειψης πρόνοιας. Ο αριθμός των παιδιών που εισήχθησαν σε νοσοκομεία εξαιτίας κάποιας αυτοκαταστροφικής πράξης αυξήθηκε κατά 60% μέσα σε 10 χρόνια ενώ ο αριθμός των νέων ασθενών με διατροφικές διαταραχές διπλασιάστηκε μέσα σε σχεδόν τρία χρόνια. Χωρίς δεδομένα από έρευνες δεν έχουμε ξεκάθαρη εικόνα για τις αιτίες που προκαλούν τέτοια φαινόμενα αλλά αξίζει να σημειωθεί ότι τον τελευταίο χρόνο σύμφωνα με τη φιλανθρωπική οργάνωση YoungMinds, ο αριθμός των παιδιών που καταφεύγει σε συμβούλους ψυχικής υγείας εξαιτίας του άγχους λόγω των εξετάσεων έχει τριπλασιαστεί.

Για την προσωπική επιτυχία και ανέλιξη είμαστε αναγκασμένοι να θυσιάσουμε τον ελεύθερο χρόνο μας, τις χαρές μας, τον χρόνο με τους συντρόφους και την οικογένειά μας, είμαστε πρόθυμοι να πατήσουμε επί πτωμάτων και να θέσουμε τους εαυτούς μας υπεράνω του κοινού κοινωνικού συμφέροντος. Και τότε: Διαπιστώνουμε ότι έχουμε την ίδια ικανοποίηση με αυτήν που είχαμε όταν ξεκινούσαμε.

Το 1653, ο Izaak Walton περιέγραψε στο described in the Compleat Angler το περρωμένο των «φτωχών πλούσιων ανθρώπων» που «σπερνάνε όλη τους τη ζωή αρχικά στο να κερδίσουν και μετά στο να κρατήσουν: ανθρώπων που είναι καταδικασμένοι να είναι πλούσιοι και μετά πάντα απασχολημένοι ή δυσαρεστημένοι

Σήμερα αυτή η μοίρα υπερδέχεται με τη σωτηρία. Τέλειωσε το διάβασμά σου, πέρασε τις εξετάσεις σου, πέρασε τα 20 σου αποφεύγοντας το φως τη μέρα και ίσως έτσι καταφέρεις να ζήσεις όπως η ελίτ. Αλλά ποιος λογικός άνθρωπος θα ήθελε κάτι τέτοιο;

*Πηγή: ομώνυμο άρθρο του George Monbiot www.theguardian.com, από το www.betterparents.gr προσπέλαση 6-6-2017

**ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΟΠΟΙΟΝ ΔΙΝΕΙ ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΨΙΔΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
Κυρ. Πεοβανός**